

Tekst: Ludwig d'Haese
Foto's: de deelnemers

Voorstelling tocht

Bedoeling is dat we deze keer een tour maken rond Kufstein. Het is vooral de omgeving van de Wilde Kaiser die ons het meeste aanspreekt. Aanvankelijk waren we zinnens om te overnachten in de hutten doch doordat er zich ook twee honden hadden ingeschreven om deze tocht te doen hebben we ook onze tentjes meegenomen. Men mag immers niet overal binnen met de honden. Daar waar we echter kunnen zullen we slapen binnen in de hut. Deze reis is tot in de puntjes georganiseerd door de vzw "trek uwe plan".

Voorstelling tochtleden

Jo De Smedt

61 jaar. Woonachtig in Zwijndrecht, vlak naast de autosnelweg. Is gemakkelijk om de hond uit te laten, plaats genoeg. Specialist in het hooggebergte. Heeft de toppen beklommen van alle zestig vierduizenders (en dit is geen grap). Heeft dus ervaring zat.

André Hendrickx

54 jaar. Woont in Duffel. Mooie en rustige buurt. Houdt vooral van de klettersteigen in de Dolomieten. Heeft nog geen ervaring met huttentochten. Gaat tevens voor de eerste maal op tocht met de tent.

Marie-Paul Bijnens

51 jaar. Woont ook in Duffel. Echtgenote van André. Houdt ook van klettersteigen in de Dolomieten. Doet deze tocht mee als voorbereiding op de GR 20 in Corsica.

Ludwig D'Haese

51 jaar en de jongste van de groep. Woont in Merchtem (ligt tussen Ieper en Leopoldsburg). Heeft veel ervaring met huttentochten in het middelgebergte. Neemt voor het eerst zijn tentje mee in de bergen. Komt voor de derde maal naar de Wilde Kaiser en kent het gebied dan ook zeer goed.

Kado

4 jaar oud. Haar naam vloeit voort uit de aankoopprijs die haar baasjes hebben moeten betalen. Stratier van het zuiverste ras. Is de hond van André en Marie-Paul. Kado volgt alle bevelen van haar baasjes op en dit in alle omstandigheden.

Ora

4 jaar oud. Zwitserse witte herdershond met stamboom. Is de hond van Jo. Ora volgt de bevelen op van Jo als er geen gemzen of andere dieren in de buurt zijn.

Dag één

Jo, Ora en Ludwig komen aan in Kufstein in de late namiddag. Aan het gasthuis Neuhaus worden ze er opgewacht door André, Marie-Paul en Kado die al enkele dagen in Oostenrijk verblijven met de motorhome. Er wordt meteen kennisgemaakt. Na korte tijd vliegen beide honden elkaar in de haren. Het is een kort maar hevig gevecht. Geen van beide honden wilt zich geven. De baasjes dienen de honden van elkander te scheiden. De ober van gasthof Neuhaus durft ons nog nauwelijks te bedienen. Het begint al goed.....

Dag twee

Met ons zessen hebben we de nacht doorgebracht in de motorhome. Rond 05.00 uur worden we voor de eerste maal gewekt door Ora die met haar staart hevig begint te trommelen tegen de keukenkastjes. Naar het schijnt doet ze dat uit vriendschap.....

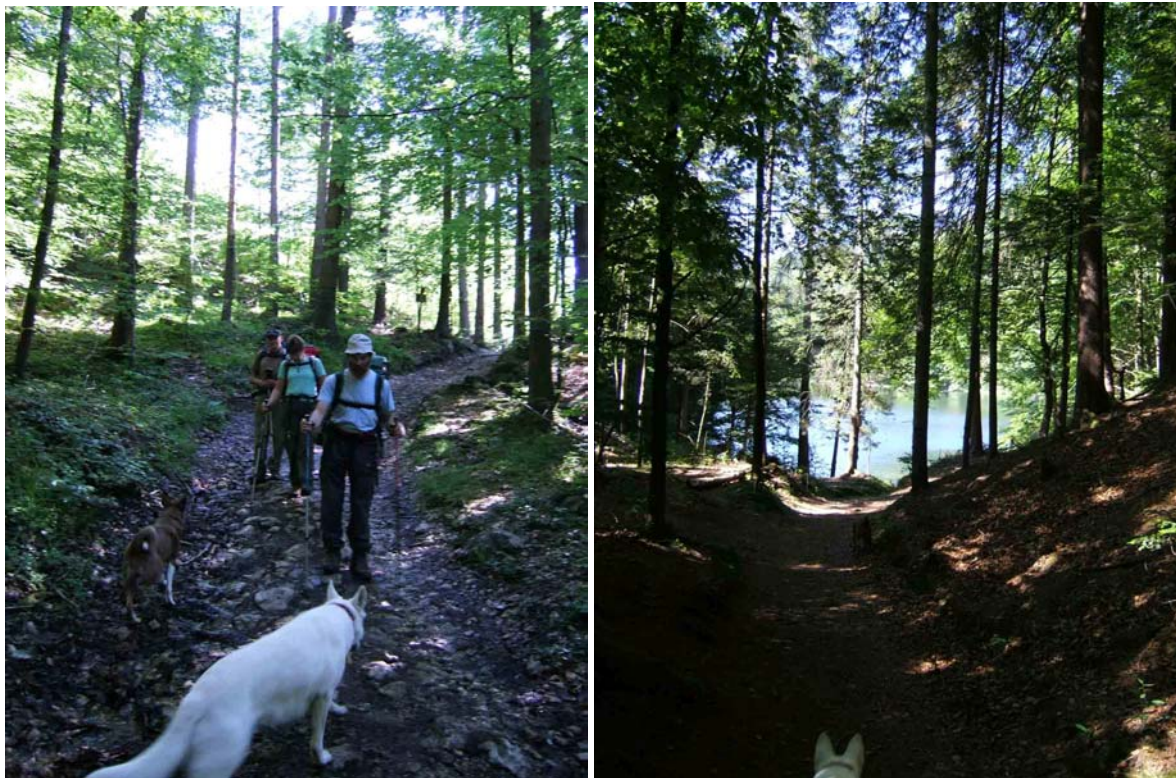
Het belooft een mooie dag te worden. Van zodra we de gordijntjes openen strelen de overvloedige zonnestralen onze blanke huid. Marie-Paul maakt lekkere, verse koffie en offreert ons een stevig ontbijt.

Jo komt nog gauw zijn haar voor het vertrek. André had dat al veel eerder, uitvoerig, gedaan.

Volledig bepakt met rugzakken tussen de 14 en 16 kilo vertrekken we vanaf Neuhaus. Vandaag zullen we drie meren aan doen. We noemen deze dag dan ook “de grote merentocht”. Vandaag zullen we ons tevens grotendeels op Duits grondgebied bevinden.

Ons eerste meer “de Pfrillsee” komt in zicht

Pfrillsee

Vis in overvloed

Nadien volgen nog de Längsee en de Hechtsee.

Watervallen aan de Hechtsee

Jo rust even uit in zijn zelfgemaakte zetel

Marie-Paul begint zich uit te kleden in stukjes

Omstreeks 17.00 uur bereiken we ons einddoel "Brünnsteinhaus". Er is veel volk aanwezig. Evenwel zijn het allemaal maar dagjestoeristen. In de hut zelf blijft niemand slapen. Het zicht van aan de hut is fenomenaal. Men heeft er zicht op tientallen drieduizenders. Oostenrijks hoogste berg, de Grossglockner met zijn 3.798 meter is mooi te onderscheiden van de andere hoge toppen. Ook de tweede hoogste berg van Oostenrijk de Grossvenediger, is goed te zien. Zoals verwacht kunnen we niet overnachten in de hut. We zetten onze tentjes op in de buurt van de hut, ter hoogte van de hut van de Bergwacht. Daar is er een vlak stukje gras. We beschikken er tevens over een toilet en een terras met bank. Meer hebben we niet nodig, we zijn nogal vlug tevreden. Naar het schijnt is er op deze plaats weinig controle op wildkamperen. Nadat we onze tentjes opgesteld hebben beklimmen Jo en Ludwig nog de Brünnstein via de klettersteig. Prachtige vergezichten van op de top in de vier windrichtingen. 's Avonds nuttigen we een lekkere warme maaltijd in de hut. We zijn de enige aanwezige gasten. Al vlug komt de huttenwirt en zijn echtgenote bij ons zitten keuvelen. Ze vertellen over het leven in een hut. Ook in de winter verblijven ze in de hut. Ze hebben 40 stèren hout nodig om zich te verwarmen. Zij hebben tevens twee sneeuwmobielen om in de winter naar het dal te kunnen rijden om er de noodzakelijke levensmiddelen te kopen. Het is geen lachertje om met zo een sneeuwmobiel door de sneeuw te ploeteren. Het gebeurt regelmatig dat hun sneeuwmobiel omkantelt in de te zachte sneeuw of als de sneeuw te schuin ligt door lawines. Dan bellen ze elkaar op en komt de tweede sneeuwmobiel de andere recht trekken. Vandaar dat ze twee sneeuwmobielen nodig hebben. Momenteel zitten ze ook met grote waterproblemen. Iets waar heel wat hutten mee te kampen hebben. Door de zachte winter is er te weinig sneeuw gevallen en hebben ze moeten wachten tot de regen van afgelopen weken. Door de hevige regenval was hun tank van 46.000 liter binnen de kortste keren vol. Maar toen het ophield met regenen was hun tank binnen de twee dagen terug leeg. Er is dus ergens een lek, dat is wel duidelijk. Maar zo een lek opsporen en herstellen in een betonnen tank is niet eenvoudig. Gelukkig hebben ze nog een reservetank voor noodgevallen. Daar moeten ze het dan momenteel ook mee doen. Het water uit de reservetank moet tevens gekookt worden om het drinkbaar te maken. Drinkbaar water is dan ook momenteel hun kostbaarste goed. Ludwig prijst de dochter van de wirt omdat ze samen de hut runnen. Blijkt echter niet vader-dochter te zijn maar man en vrouw. Flater! Flater!!

De wirt, gekleed in lederhose, vertelt ook over de dieren die rond zijn hut lopen. Er zijn gemzen, herten en steenbokken. Er is ook een vos die, volgens de wirt, een hevige stank achterlaat op de plaatsen waar hij geürineerd heeft. Gelukkig heeft hij geen last van marmotten. Er zijn er wel doch die zitten een paar honderden meters verder en komen niet in de buurt van zijn hut.

Van een Hüttenruhe om 22.00 uur is geen sprake meer. Het is al na elven als we naar onze tentjes trekken. Maar zo hebben we het graag. We hebben contact gemaakt met de menselijke kant van de bewoners van de hut die, in deze tijd van het jaar, de tijd hebben om eens met hun gasten te praten.

Heel wat drieduizenders verschijnen aan de horizon

Klettersteig op de Brunnstein

Rechts de hüttenwirt, in het midden zijn echtgenote

Links het tentje van Ludwig, Jo en Ora. Rechts het tentje van André, Marie-Paul en Kado.

Een aangepaste boomstronk nodigt uit om te gaan zitten

Ora waakt bij de tent terwijl Jo en Ludwig de klettersteig aan het doen zijn

Ora wordt elke avond ontdaan van teken

Dag drie

Om 08.00 uur vertrekken we nadat we onze tentjes afgebroken hebben en een stevig ontbijt verorberd hebben in Brunnsteinhaus.

Het belooft een zware dag te worden. Wij voorzien vandaag een tocht van 8 uur, als er geen verrassingen zijn tenminste.....

Via de Himmelhoosalm, de Steilenalm en de Wirtsalm willen we Trainsjoch (1.707 m) beklimmen. Van af Wirtsalm zou er een pad moeten zijn dat ons naar het joch voert. Dit pad vinden we echter niet. Zou er wel een pad zijn? Op de kaart van Ludwig staat er wel degelijk een pad. Op de kaart van Jo staat het pad er niet. We stappen door tot Oberaudorferalm waar we enkele Poolse toeristen tegenkomen met nog een andere kaart. Op hun kaart staat er ook

geen pad van Wirtsalm naar Trainsjoch. Maar er staat wel een pad op van Oberaudorferalm naar Trainsjoch. Dit pad vertrekt van het kruis van Oberaudorferalm. Dat kruis zien we staan en daar leidt inderdaad een pad naar toe. Eens aan het kruis houdt het pad echter op te bestaan. We besluiten dan maar ons kompas te volgen richting Joch zonder pad. Steile en zware beklimming op de alm. Ongeveer halverwege de alm komen we uit op een pad. Blijkt dit toch het pad te zijn dat vertrekt aan de Wirtsalm!! Dit is dus onze eerste verrassing van de dag. Maar wees gerust er volgen er nog enkele.....

Gekomen op de kam van Trainsjoch bevinden we ons op de grens Oostenrijk-Duitsland. Dit staat tevens aangegeven met een grenspaal. We hebben nu ook meteen zicht op Trainsalm, de plaats waar we straks willen overnachten. Voordat we afdalen naar Trainsalm besluiten we om even uit te rusten daar het mooi weer is en we tijd genoeg hebben (denken we toch).

Gentiaan in bloei

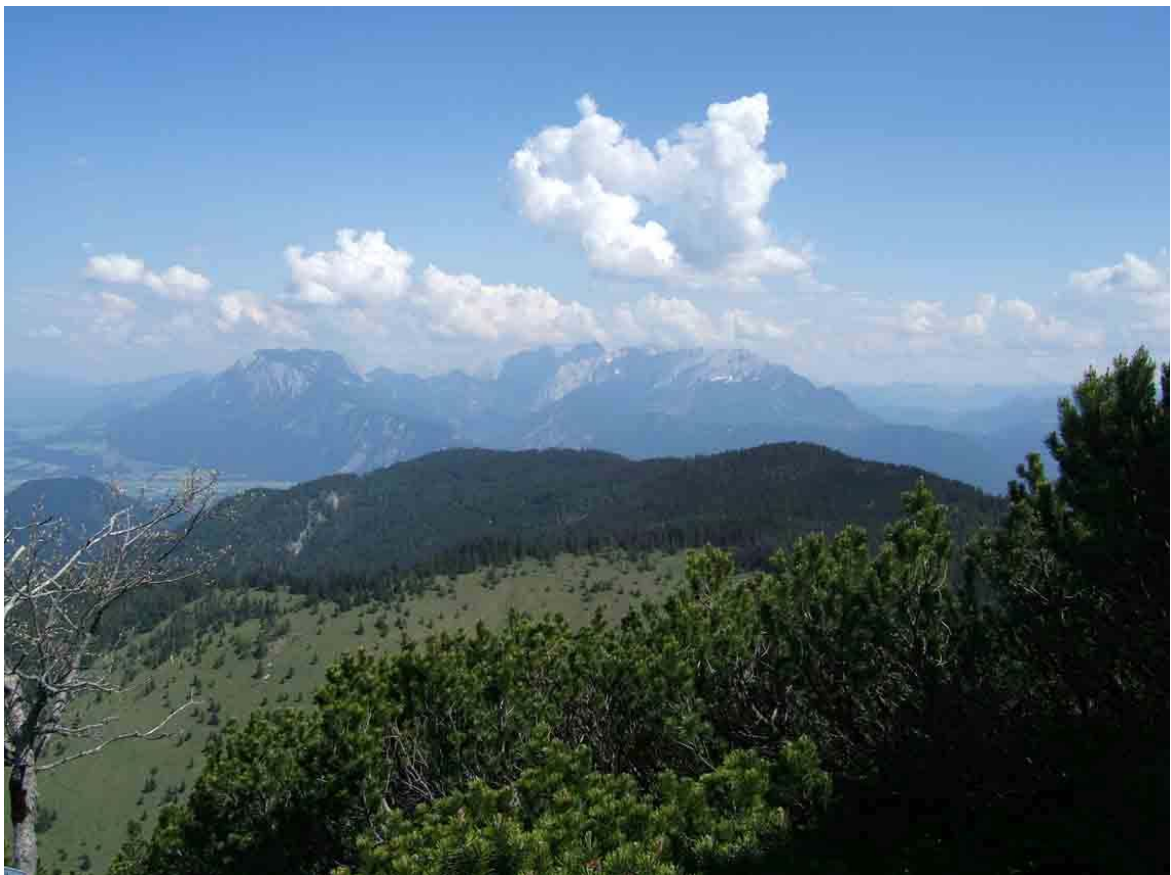
Ora krijgt schoentjes aan om haar voetzolen niet te beschadigen

Oberaudorferalm

beklimming van de alm, bovenaan in het midden is het Joch

Zicht van op de kam. Op de achtergrond ligt Wilden Kaiser

Ook op de kam “Jo en Ora” genieten van een "bergrust".

Nadat Jo zijn roes heeft uitgeslapen en terug wat op krachten is gekomen beginnen we de afdaling naar Trainsalm. Daar vinden we meerdere mooie plekjes om wild te kamperen. Op een dik uur afstand bevindt er zich een hut waar we warm kunnen eten en waar we onze watervoorraad kunnen aanvullen. Er wordt overwogen om de rugzak achter te laten omdat we toch moeten terug keren na het eten. Jo besluit zijn rugzak achter te laten in Trainsalm. Vervolgens beginnen we de tocht naar de Trockenbachalm waar we kunnen eten. Doordat we reeds sterk vermoeid zijn duurt dit traject langer dan voorzien. Wij doen er bijna twee uur over. Als we aan Trockenbachalm komen wacht er ons opnieuw een verrassing. De hut is gesloten!! Nergens is er in de omgeving van de hut water te vinden. Gelukkig zien we meerdere boerderijen staan zowat tweehonderd meter lager. Er lopen ook koeien rond de boerderijen waaruit we besluiten dat daar ook mensen aanwezig moeten zijn. We dalen af naar deze boerderijen en brengen ze allemaal een bezoek. Het duurt wel terug 40 minuten om er te geraken. We kunnen echter niemand aantreffen op deze boerderijen. Gelukkig vinden we wel één kraantje ter hoogte van de drinkbak van de koeien. Of dat nu drinkbaar water is of niet, we drinken er van bij gebrek aan beter. André en Marie-Paul besluiten om ter plaatse te bivakkeren. Zij hebben immers hun tentje mee. Ze zijn tevens zo moe dat ze besluiten om er morgen mee te stoppen. Ludwig en Jo moeten sowieso terug naar Trainsalm daar de tentstokken in de rugzak steken van Jo. Een kleine rekensom leert ons dat we pas rond 23.00 uur kunnen aankomen in Trainsalm. Het is maar licht tot 21.00 uur.....

Net op het moment dat iedereen er moreel door zit horen we een jeep naderen. Jo springt meteen voor de jeep. Blijkt de huttenwirt van Trockenbachalm te zijn. Deze heeft begrip voor onze penibele situatie en neemt ons alle zes mee in zijn jeep. Tijdens de rit vertelt deze brave man ons dat hij eigenlijk per toeval nog een langs kwam naar zijn hut en dat hij straks

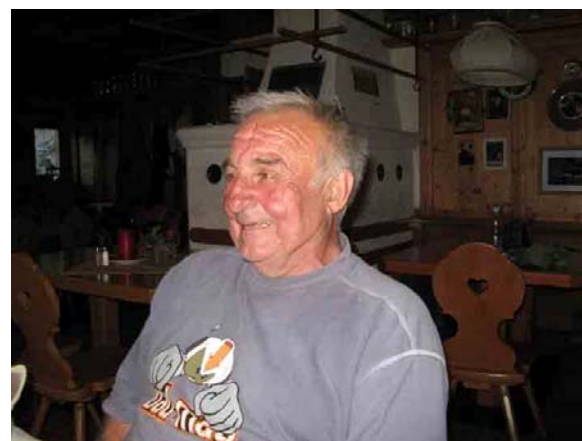
terug naar het dal moet. Maar we mogen gerust zijn. We kunnen er eten en slapen. En drank is er in overvloed. En het water dat we zopas gedronken hebben is van prima kwaliteit.

Trockenbachalm met veel lege bakken water

Spek met eieren, meer moet dat niet zijn

Onze reddende engel, de huttenwirt

Eens in de hut bakt de wirt spek met eieren voor ons. Het is het enige dat hij kan maken maar we zijn er zeer tevreden mee. We lessen eerst onze dorst met veel water en ook nog wat anders maar dat weet ik zo niet meer. Tijdens het eten komt de wirt bij ons zitten en vertelt hij zowaar zijn levensverhaal. Hij is 72 jaar oud en heeft altijd gewerkt samen met zijn vrouw. Als ze al eens op vakantie gaan is het om de ganse dag te slapen en na drie dagen zegt zijn vrouw : “Kom we gaan naar huis, het werk wacht”. Hij heeft het ook over zijn Schotse koeien waar hij zeer fier op is. En dan vertelt hij over zijn zoon. Zeven jaar geleden werd zijn zoon gestoken door een bij in de voet. Ze dachten dat het niet erg was maar het noodlot sloeg toe. De bijensteek veroorzaakte een allergische reactie en na enkele uren was hun zoon overleden. Hij was 39 jaar en kerngezond. De wirt vertelt dit alles met tranen in de ogen en een krop in de keel. Voor Marie-Paul wordt het op een bepaald moment te veel. Zij rent naar buiten en pinkt er een traantje weg. Als men moe is zijn de emoties uiteraard nooit veraf. André zegt dat zij nu aan haar overleden vader moet denken en dat zij eventjes alleen moet zijn. Ook André heeft de krop in de keel. De wirt zegt dat hij nog regelmatig tot zijn zoon spreekt en dat zijn zoon hem antwoordt. Vervolgens haalt hij foto's van zijn overleden zoon te voorschijn en streelt ze als zijn kostbaarste goed. De wirt zal ons vannacht alleen laten. Hij gaat immers terug naar het dal bij zijn vrouw. Maar morgenvroeg is hij er terug en zal zijn vrouw zorgen voor een stevig ontbijt. Hij legt ons uit hoe we de motor kunnen afzetten die elektriciteit levert. We mogen ons boven zelf

een kamer kiezen. We mogen tevens drinken wat we willen. Hij heeft het volste vertrouwen in ons. Wij prijzen ons gelukkig dat we zo een diep menselijk contact hebben kunnen maken met deze man. Dit kan uiteraard niet in het hoogseizoen.

Ludwig is het aan het uitleggen. De rest luistert, ook de honden.

We besluiten dat we wachten tot morgen om een beslissing te nemen. Als André en Marie-Paul het inderdaad niet meer zien zitten moeten zij afdalen en de tocht afbreken. Jo en Ludwig zullen de tocht verder zetten. We moeten immers nog achter de rugzak van Jo! We hebben vandaag 12 uur gestapt. Maar we prijzen ons gelukkig, het hadden er ook 15 kunnen zijn. Het is een zware dag geweest. Die avond vielen we met zijn allen vlug in slaap.

Het is gezellig keuvelen in Trockenbachalm

Dag vier

De eerste drie dagen was er om de twee à drie uur een kort gevecht tussen de honden. Maar blijkbaar is dit nu toch wel voorbij. Ook de rest van het verlof zien we ze enkel maar spelen. André en Marie-Paul hebben genoten van een goede nachtrust en wagen het erop om nog wat verder mee te stappen. De spieren zijn wel wat stijf maar we beloven hen dat we het vandaag iets rustiger zullen aandoen en dat het geen lange dag zal worden. Als er tenminste geen verrassingen opduiken!

Het belooft weer een zeer warme dag te worden. Nadat we Jo zijn rugzak zijn gaan oppikken aan Trainsalm gaan we via de Vorderer Sonnberg naar de Thiersee. Aan de Thiersee bevindt er zich een voedingswinkel waar we gretig inkopen doen om direct te nuttigen. Jo koopt zomaar eventjes een doos ijsjes bevattende zes magnums welke hij deelt met Ludwig. Drie magnums per man is misschien wel wat veel maar we hebben het toch opgekregen....

Het is nog één uur stappen naar Stimmersee waar de auto van Jo staat geparkeerd. Maar zowel Jo als André en Marie-Paul zien er tegenop om de Dreibrunnenjoch over te steken. En het is zo lekker zitten aan het meer. Ludwig besluit dan maar om alleen de auto te gaan halen. Onderweg komt Ludwig een gepensioneerde man uit Kufstein tegen en ze raken aan de praat. De gepensioneerde man zegt dat hij al jaren met pensioen is en dat hij heel wat plannen had gemaakt die hij zou uitvoeren eens zijn actieve loopbaan voorbij was. Maar van die plannen is niets in huis gekomen. Nog tijdens zijn actieve loopbaan werd zijn vrouw ziek en dient hij haar dagelijks te verzorgen. Het enige dat hem nog rest is een wandelingetje in de buurt van zijn woning. Weeral besef ik maar al te goed dat men geen plannen mag maken voor de toekomst maar dat men ze best meteen uitvoert.

De auto van Jo staat nog steeds op dezelfde plaats. Ludwig haalt de rest van de groep op en we halen ook de motorhome op aan Neuhaus. Met beide voertuigen rijden we dan naar de parking van de Wilden Kaiser zetellift waar we na onze tocht zullen toekomen. Ludwig slaapt in de motorhome en Jo slaapt in zijn wagen. We hebben vandaag een tamelijk rustige dag gehad. We weten nu al dat het morgen ietsje meer zal zijn. André en Marie-Paul zijn voldoende gerecupereerd en wagen het erop om door te gaan. Ze beseffen nu echter nog niet wat hen nog te wachten staat! Maar één ding staat vast; het blijft mooi weer voor de rest van onze tocht.

Jo en André aan de Thiersee

Het oude stadsgedeelte van Kufstein

Dag vijf

Vertrek om 07.00 uur. Vandaag zullen we vooral klimmen. Bedoeling is dat we vandaag 1.500 meter gaan stijgen tot de top van de Pyramiden Spitze 1.997 meter hoog. Onderweg hebben we al gezien dat er weinig of geen sneeuw meer ligt onder de 2.000 meter. We gaan de Kaisertalauftstiege op en passeren eerst drie almen om vervolgens toe te komen in Vorderkaiserfelden Hütte. De almen die we aandoen zijn : Veitenhof, Pfandhof en Ritzaualm.

Op weg naar Ritzaualm

Kapel aan Ritzaualm

Ritzaualm

Vorderkaiserfelden Hütte

Vanaf de hut begint pas het echte werk. Klimmen, klimmen en nog eens klimmen. We hadden ook niets anders verwacht. Via de Naunspitze gaan we naar Petersköpfl, de Einserkogel, de Zwölferkogel en de Elferkogel om te eindigen op de Pyramiden Spitze.

Zicht van op Einserkogel

Met z'n allen op de Pyramiden Spitze

Aangekomen op de Spitze is het al na vijven. We kunnen op of in de buurt van de top bivakkeren doch de meerderheid verkiest om een stuk af te dalen. Het is echter 20.00 uur vooraleer we, op een kammetje in het bos, een eerste plekje vinden waar we twee tentjes kunnen opzetten. Juist gepast voor het invallen van de duisternis. We hebben vandaag dertien uur gestapt, hebben zowat 1.500 meter geklommen en zijn 400 meter gedaald.

Dag zes

Om 05.00 wordt Ludwig gewekt door het wapperende geluid van een vlag en door het gelik in zijn aangezicht. Dacht eerst dat het Jo was. Blijkt de hond Ora te zijn. Die wapperende vlag is ook Ora die met haar staart stevig tegen het tentzeil staat te trommelen. We zijn dus vroeg uit de veren en vertrekken al om 06.00 uur. We hebben gelukkig geen controle gehad op het wildkamperen. Om 08.00 uur zijn we al aan Anton-Karg-Haus waar de eerste gasten zich al aan het klaar maken zijn. Zij bekijken ons alsof we Marsmannetjes zijn. We zien duidelijk hun vragende blik “waar komen die vandaan”! Het ontbijt gaat er goed in. Onze watervoorraad wordt aangevuld.

Anton-Karg-Haus

Anton-Karg-Haus

Ludwig op zijn troon

De Wilde Kaiser

Vanaf Anton-Karg-Haus is het terug klimmen geblazen. Via de Bettlersteig is het 500 meter klimmen tot juist onder de Brandkogel. Vervolgens een mooie afdaling naar de mooi gelegen Kaindl Hütte.

De Wilde Kaiser aan de Kaindl Hütte

Binnen in de hut

Dag zeven

Vandaag rijden we naar de Rijnvallei, meer bepaald naar het stadje Boppard. Jo organiseert er een klettersteig en een wandeling. En passant willen wij die klettersteig en die wandeling wel mee pikken.

De camping in Boppard

Marie-Paul, André en Kado maken zich klaar

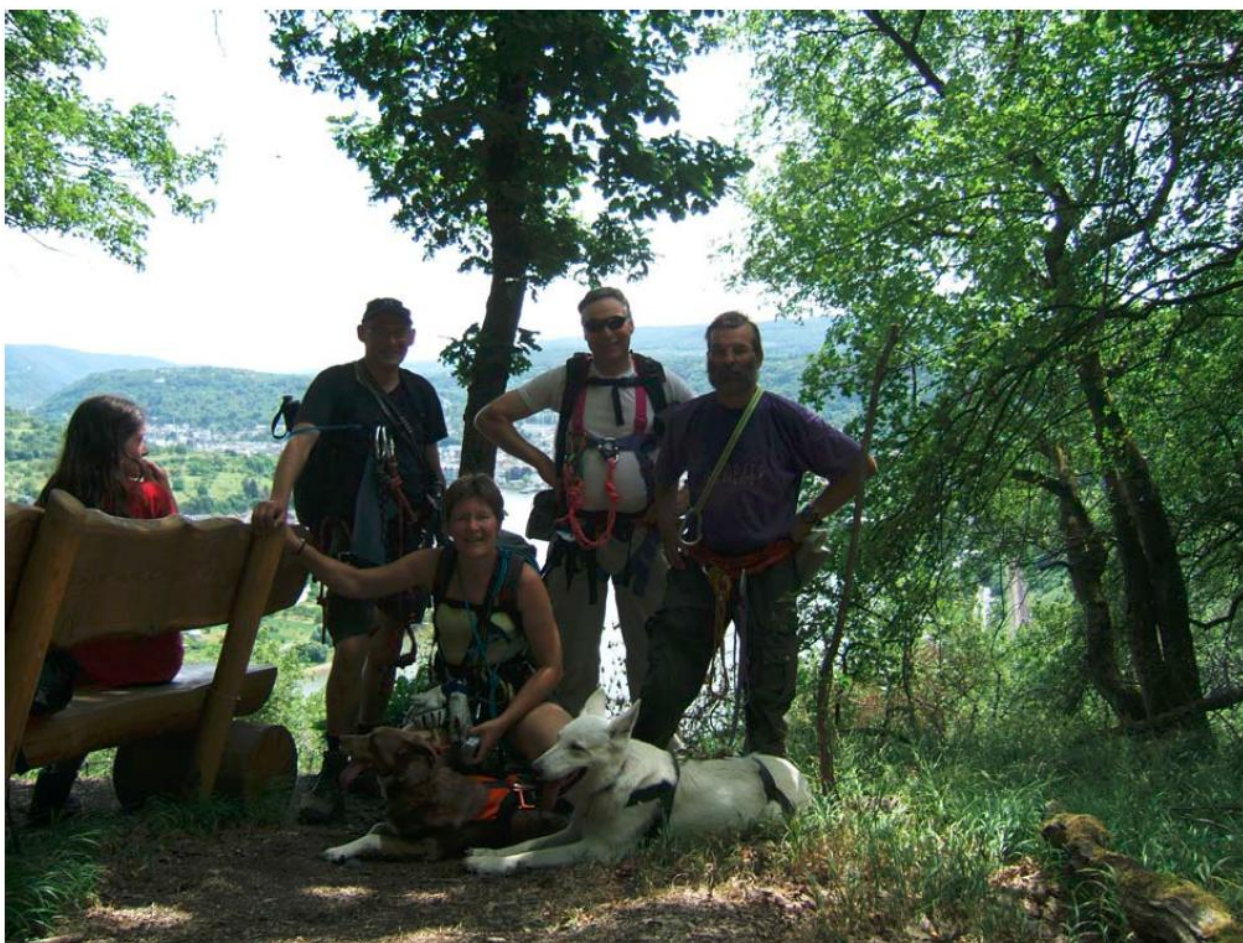
de 34 kg zware Ora hangt vast aan Jo

De 20 kg zware Kado hangt vast aan André

Ora en de rest van de groep

Dit verlof zit er alweer op. Ik kijk al uit naar het volgende. Jullie horen het wel.

Nog meer foto's zijn te bekijken op de website van Jo:

Kufstein: <http://www.berglucht.be/#Kufstein2007>

Boppard: <http://www.berglucht.be/fotoreeksen.html#boppard2007>

Bergheil

Ludwig, benaltijdweg@gmail.com